

“Els Reis Mags tingueren una estrella; nosaltres tenim Maria”

L'any 1963 sant Josep maria va pronunciar l' homilia: “En l' Epifania del Senyor”. Us oferim un fragment de l'homilia.

03/01/2008

Videntes autem stellam gavisí sunt gaudio magno valde (Mt II, 10), diu el text llatí amb una admirable reiteració: en descobrir novament l'estrella, se n'alegraren amb un goig

molt gran. Per què, tanta alegria?
Perquè els qui mai no dubtaren,
reben del Senyor la prova que
l'estrella no havia desaparegut: van
deixar de contemplar-la
sensiblement, però l'havien
conservada sempre en l'ànima. Així
és la vocació del cristià: si no es perd
la fe, si es manté l'esperança en
Jesucrist que estarà amb nosaltres
fins a la consumació dels segles,
l'estrella torna a aparèixer. I en
comprovar una vegada més la
realitat de la vocació, neix una
alegria més gran, que acreix en
nosaltres la fe, l'esperança i l'amor.

Entraren a la casa, veieren el Nen
amb Maria, la seva Mare, i,
agenollats, el van adorar. Nosaltres
també ens agenollem davant de
Jesús, del Déu amagat en la
humanitat: li repetim que no volem
girar l'esquena a la seva crida divina,
que mai no ens separarem d'Ell; que
bandejarem del nostre camí tot allò

que sigui un destorb per a la fidelitat; que desitgem sincerament ésser dòcils a les seves inspiracions. Que tu, en la teva ànima, i jo també - perquè faig una oració íntima, amb profunds crits silenciosos- estem explicant a l'Infant que volem ser tan bons complidors com aquells servents de la paràbola, perquè també ens pugui respondre: *alegra't, servent bo i Fidel* (Mt XXV, 23).

Després obriren els seus tresors i li van oferir presents: or, encens i mirra (Mt II, 11). Aturem-nos una mica per entendre aquest passatge del Sant Evangeli. ¿Com és possible que nosaltres, que no som res ni valem res, fem ofrenes a Déu? Diu l'Escriptura: *tot bon present i tot do perfecte vénen de dalt* (Iac I, 17). l'home no encerta ni tan sols a descobrir enterament la profunditat i la bellesa dels regals del Senyor: *Si sabessis el do de Déu!* (Ioh, IV, 10), respon Jesús a la dona samaritana.

Jesucrist ens ha ensenyat d'esperar-ho tot del Pare, de cercar, abans que res, el regne de Déu i la seva justícia, ja que tota la resta ens serà donada de més a més, i Ell sap prou bé què necessitem nosaltres (Cf. Mt VII, 32-33).

En l'economia de la salvació, el Nostre Pare té cura de cada ànima amb una delicadesa amorosa: *cadascú ha rebut de Déu el seu propi do, qui d'una manera, qui d'una altra* (1 Cor VII, 7). Semblaria inútil, doncs, d'afanyar-se a ofrenar al Senyor quelcom dallò que li fos necessari: des de la nostra situació de deutors que no tenen amb què pagar (Cf. Mt XVIII, 25), els nostres dons s'assemblarien als de l'Antiga Llei, que Déu ja no accepta: *Vós no heu volgut, ni us plauen gens, els sacrificis, ni les ofrenes ni els holocausts pel pecat, tot de coses que són ofertes segons la Llei* (Heb X, 8).

Però el Senyor sap que donar és cosa d'enamorats, i Ell mateix ens assenyala allò que desitja de nosaltres. Tant li fan les riqueses, i els fruits, i els animals de la terra, del mar o de l'aire, ja que tot això és veu; vol alguna cosa íntima, que hàgim de donar-li amb llibertat: *fill meu, dóna'm el teu cor* (Prv XXIII). Ho veieu? No en té prou de compartir: ho vol tot. No va buscant coses nostres, ho torno a dir: ens vol a nosaltres mateixos. D'aquí i solament d'aquí, arrenquen tots els altres presents que podem oferir al Senyor.

Per tant, donem-li or: l'or fi de l'esperit de despreniment del diner i dels mitjans materials. No oblidem que són coses bones, que vénen de Déu. Però el Senyor ha disposat que les fem servir sense deixar-hi el cor, fent-les rendir en profit de la humanitat.

Els béns de la terra no són dolents; es perverteixen quan l'home els erigeix en ídols i s'hi agenolla davant; s'ennobleixen quan els convertim en instruments per al bé, en una tasca cristiana de justícia i de caritat. No podem anar darrera els béns econòmics com qui va a la recerca d'un tresor; el nostre tresor és aquí, ajagut en una menjadora; és Crist i en Ell s'han de centrar tots els nostres amors, *perquè on hi ha el nostre tresor, allí hi haurà també el nostre cor* (Mt VI, 21).

Oferim encens: els desigs, que pugen fins al Senyor, de menar una vida noble, de la qual es desprengui el *bonus odor Christi* (2 Cor II, 15), el perfum de Crist. Impregnar les nostres paraules i accions en el bonus odor, és sembrar comprensió, amistat. Que la nostra vida acompanyi les vides dels altres homes, per tal que ningú no es trobi

o no se senti sol. La nostra caritat ha de ser també afecte, escalf humà.

Així ens ho ensenya Jesucrist. La Humanitat feia segles que esperava la vinguda del Salvador; els profetes ho havien anunciat de mil maneres; i àdhuc en els últims racons de la terra -encara que pel pecat i per la ignorància estigués perduda una gran part de la Revelació de Déu als homes- hom conservava el desig de Déu, l'ansia de ser redimits.

Arriba la plenitud dels temps i, per complir aquesta missió, no apareix cap geni filosòfic, com Plató o Sòcrates; no s'instal·la a la terra un conqueridor poderós, com Alexandre. Neix un Infant a Betlem. És el Redemptor del món; però, abans de parlar estima amb obres. No porta cap fórmula màgica, perquè sap que la salvació que ofereix ha de passar pel cor de l'home. Les seves primeres accions són rialles, plors de

nen, el son inerme d'un Déu encarnat: perquè ens enamorem d'Ell, perquè el sapiguem acollir en els nostres braços.

Ara ens adonem, una vegada més, que això és el cristianisme. Si el cristià no estima amb obres, ha fracassat com a cristià, que és fracassar també com a persona. No pots pensar en els altres com si fossin números o esglaons, perquè tu puguis pujar; o com una massa per a ésser exaltada o humiliada, adulada o menyspreada, segons els casos. Pensa en els altres, -abans que res, en aquells qui són al teu costat- com en allò que són: fills de Déu, amb tota la dignitat d'aquest títol meravellós.

Hem de portar-nos com a fills de Déu amb els fills de Déu: el nostre amor ha d'ésser un amor sacrificat, diari, fet de mil detalls de comprensió, de sacrifici silenciosos, de donació que no es nota. Aquest és el *bonus odor*

Christi, el que feia dir als qui vivien entre els nostres primers germans en la fe: *Mireu com s'estimen!* (Tertulià, *Apologeticum*, 39 PL I, 471)

No es tracta d'un ideal llunyà. El cristià no és un Tartarí de Tarascó, entossudit a caçar lleons on no pot trobar-ne: en els passadissos de casa. Vull parlar sempre de vida diària i concreta: de la santificació del treball, de les relacions familiars, de l'amistat. Si en això no som cristians, en què ho serem? La bona olor de l'encens és el resultat d'una brasa, que crema sense ostentació una munió de grans; el *bonus odor Christi* s'observa entre els homes no pas per la flamarada d'un foc d'ocasió, sinó per l'eficàcia d'un caliu de virtuts: la justícia, la lleialtat, la fidelitat, la comprensió, la generositat, l'alegria.

I, amb els Reis Mags, també oferim mirra, el sacrifici que no ha de mancar en la vida cristiana. La mirra

ens duu el record de la Passió del Senyor: a la Creu, per beure, li donen mirra mesclada amb vi (Cf. Mc XV, 23.), i amb mirra ungiren el seu cos per a la sepultura (Cf. Ioh XIX, 39.). Però no us penseu que reflexionar sobre la necessitat del sacrifici i de la mortificació, signifiqui afegir una nota de tristor a aquesta festa alegre que avui celebrem.

Mortificació no és pessimisme, ni esperit agre. La mortificació no val res sense la caritat: per això hem de buscar mortificacions que, tot fent-nos passar amb senyoria per damunt les coses de la terra, no mortifiquin els qui viuen amb nosaltres. El cristià no pot ser ni un botxí ni un miserable; és un home que sap estimar amb obres, que prova el seu amor amb la pedra de toc del dolor.

Però haig de dir altra vegada, que aquesta mortificació no comportarà correntment grans renúncies, que

tampoc no són freqüents. Estarà composta de petits venciments: somriure a qui ens importuna, negar al cos capricis de béns superflus, acostumar-nos a escoltar els altres, fer rendir el temps que Déu posa a la nostra disposició... I tants detalls més, insignificants en aparença, que sorgeixen sense que els cerquem - contrarietats, dificultats, penes-, al llarg de cada dia.

Sancta Maria, Stella Orientis

Acabo, repetint unes paraules de l'Evangeli d'avui: *entrant a la casa, veieren el Nen amb Maria, la seva Mare*. Nostra Senyora no se separa del seu Fill. Els Reis Mags no són rebuts per un rei encimbellat en el seu tron, sinó per un Nen als braços de la Mare. Demanem a la Mare de Déu, que és la nostra Mare, que ens prepari el camí que mena a l'amor ple: *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!* El seu dolcíssim cor

coneix la sendera més segura per trobar Crist.

Els Reis Mags tingueren una estrella; nosaltres tenim Maria, *Stella maris*, *Stella orientis*. Avui li diem: Santa Maria, Estel del mar, Estel del matí, ajuda els teus fills. El nostre zel per les ànimes no ha de conèixer fronteres, ja que ningú no és exclòs de l'amor de Crist. Els Reis Mags foren les primícies dels gentils; però, un cop consumada la Redempció, *ja no hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni home lliure, no hi ha home ni dona* - no existeix cap mena de discriminació-, *perquè tots sou u en el Crist Jesús* (Gal III, 28).

Els cristians no podem ésser exclusivistes, ni separar o classificar les ànimes; *en vindran molts d'Orient i d'Occident* (Mt VIII, 11.); en el cor de Crist, hi caben tots. Els seus braços - ho admirem de nou en el pessebre- són els d'un Nen: però, són, els

mateixos que s'estendran a la Creu, atraient tots els homes (Cf. Ioh XII, 32.).

I un últim pensament per a aquest baró just, el Nostre Pare i Senyor Sant Josep que en l'escena de l'Epifania, ha passat, com sol fer-ho, inadvertit. Jo l'endevino en un recolliment de contemplació, protegint amb amor el Fill de Déu, el qual, fet home, ha estat confiat a la seva cura paternal. Amb la meravellosa delicadesa de qui no viu per a si mateix, el Sant Patriarca es prodiga en un servei tan silenciós com eficaç.

Hem parlat avui de vida d'oració i d'afany apostòlic. Quin mestre més bo que sant Josep? Si voleu un consell que repeteixo incansablement des de fa molts anys, *Ite ad Ioseph* (Gen XLI, 55.), aneu a sant Josep: ell us ensenyarà camins concrets i maneres humanes i

divines d'acostar-nos a Jesús. I aviat us atrevireu, com ell ho va fer, a dur en braços, a besar, a vestir, a custodiar aquest Infant Déu que ens ha nascut. Amb l'homenatge de llur veneració, els Mags oferiren a Jesús or, encens i mirra; Josep li donà, tot sencer, el seu cor jove i enamorat.

Text extret de l'homilia “En l'Epifania del Senyor” pronunciada el 24-XII-1963 per sant Josepmaria Escrivà de Balaguer i publicada a “És Crist que passa” (editorial Rialp).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/els-reis-
mags-tingueren-una-estrella-nosaltres-
tenim-maria/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/els-reis-mags-tingueren-una-estrella-nosaltres-tenim-maria/) (21/08/2025)